

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/26/2020
Identifikačné číslo spisu: 7715010417
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7715010417.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného E. X. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2015, o dovolaní obvineného E. X.Č. podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Martiny Řeřichovej PhD. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2017, sp. zn. 8To/75/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 28. apríla 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. X. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 21. apríla 2016, sp. zn. 4T/118/2015, bol obvinený E.Q. X. uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. d) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2015 (ďalej len "Trestný zákon"), a to na tom skutkovom základe, že

v období od mesiaca september 2009 do júla 2012 v meste C., v bytoch na ul. C. č. X, na ul. Š. T. č. X, v rodinnom dome na ul. Š. č. XXXX/X, v čase vzájomného spoluzitia sústavne fyzicky napádal a psychicky ubližoval svojej družke D. T. st., a to tým spôsobom, že ju kopal do rôznych častí tela a vulgárne jej nadával, vyhrážal sa, tiež raz hodil o radiátor aj dcéru poškodenej, maloletú S. K., pričom opakovaným fyzickým násilím a sústavným ponížovaním a pohrdaním u poškodenej vzbudil strach a stres, a tak jej spôsobil utrpenie v takej miere, že poškodená D. T. bola nútená vyhľadať odbornú pomoc, a to dňa 13. februára 2012, keď navštívila Centrum poradensko-psychologických služieb ako aj zástupcu Združenia Pomoc rodine, a dňa 5. júla 2012 po ďalšom fyzickom útoku utiekla s deťmi od obvineného.

Podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona bol za to obvinený E. X. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Na podklade odvolania obvineného voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Košiciach uznesením zo 16. januára 2017, sp. zn. 8To/75/2016, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného E. X. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený E. X. prostredníctvom obhajkyne dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Po stručnej rekapitulácii doterajšieho priebehu trestného konania a následnej citácii § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku obvinený vyčítal odvolaciemu súdu, že sa bližšie nezaoberal dôvodmi podaného odvolania ani prvostupňovým rozsudkom, ktorý podľa jeho názoru nevychádza z pravdivo zistených skutočností. Trval na tom, že sa nedopustil skutku, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného. Zároveň poukázal na to, že vo výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu Michalovce absentuje uvedenie paragrafového ustanovenia závažnejšieho spôsobu konania § 138 písm. b) Trestného zákona.

Dovolateľ mal tiež za to, že dôkazy vykonané v prvostupňovom konaní boli vykonané jednostranne v jeho neprospech a v niektorých prípadoch aj nezákonným spôsobom. Namietal spôsob vykonania dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, tvrdiac, že v prípravnom konaní neboli vykonané všetky potrebné dôkazy, ktoré mali byť na riadne objasnenie skutkového stavu vykonané, a rovnako dôkazy svedčiace v jeho prospech. Za realizovaný v rozpore so zákonom (konkrétne § 135 ods. 1 Trestného poriadku) označil výsluch maloletých dcér poškodenej D. T. st.

Zastával názor, že súd nesprávne vyhodnotil situáciu a skutkový stav, keďže tento sa nemohol stať tak, ako vypovedala poškodená. Spochybňujúc závery znaleckého posudku z odboru psychológie, z ktorého malo vyplynúť, že poškodená vykazuje znaky týranej ženy, vyslovil obvinený presvedčenie, že v konaní nebolo preukázané, že by u poškodenej bola zistená posttraumatická stresová porucha, ktorá by potvrdila syndróm týranej ženy. Argumentoval tým, že aby došlo k rozvoju syndrómu týranej ženy, musí dôjsť aspoň dvakrát k zopakovaniu celého cyklu násillia. Zároveň poukázal na vymedzenie štyroch základných charakteristík tohto syndrómu: žena verí, že za násillie nesie vinu ona; nedokáže si predstaviť, že by za násillie mohol byť zodpovedný niekto iný než ona; žena sa bojí o svoj život alebo o životy svojich detí; žena má iracionálny pocit, že násillník je všadeprítomný a všetko vie. Dodal, že syndróm týranej ženy sa najčastejšie prejavuje v podobe posttraumatickej stresovej poruchy, naučenej bezmocnosti a sebazničujúcich reakcií. S ohľadom na uvedené dovolateľ tvrdil, že zo znaleckého posudku vyplýva, že psychologička u poškodenej nediagnostikovala posttraumatickú stresovú poruchu, a preto ak závery znalkyne u poškodenej neboli správne, je nesprávny aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa o vine a všetky naň nadväzujúce výroky. Zdôraznil, že posúdenie, či sa v správaní poškodenej prejavujú chorobné príznaky - symptómy, spadá výlučne do kompetencie znalcov z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria. Znalec z odboru psychológie preto nebol kompetentný vypracovať posudok so záverom, že jeho údajné konanie nesie známky psychického a fyzického týrania, pre ktoré je poškodená týranou ženou. V súvislosti s dotknutým znaleckým posudkom poukázal aj na ďalší procesný nedostatok, a to chýbajúce poučenie poškodenej, že nie je povinná podrobiť sa psychologickému vyšetreniu na účely trestného konania a že nie je povinná spolupracovať so znalcom. Vo vzťahu k tomuto nedostatku bol obvinený toho názoru, že sa jedná o také porušenie zákonnosti, pre ktoré je možné zrušiť rozsudok v dovolacom konaní a vec vrátiť do prípravného konania.

V ďalšej časti podaného dovolania venoval obvinený pozornosť znakom trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na naplnenie ktorých je podľa jeho mienky potrebné, aby v dôsledku páchatel'ovho konania bolo spôsobené fyzické alebo psychické utrpenie, a to ktorýmkoľvek konaním taxatívne uvedeným v § 208 ods. 1 Trestného zákona, pričom pod pojmom fyzické alebo psychické utrpenie treba rozumieť taký stav, ktorý sa vyznačuje telesnými alebo duševnými bolesťami, ktoré ovplyvňujú obvyklý spôsob života týranej osoby a netrávajú celkom krátky, prechodný čas. V nadväznosti na uvedené poukázal na to, že orgány činné v trestnom konaní nevykonali žiadny dôkaz, ktorý by (ne)potvrdil, či bol narušený obvyklý spôsob života poškodenej a či prípadné narušenie obvyklého spôsobu života poškodenej mohlo mať nepriaznivé následky pre jej bežný život.

Odvolací súd obvinil aj z toho, že sa vôbec nevysporiadal s námietkou nesprávneho vymedzenia času, v ktorom malo dochádzať k týraniu poškodenej. Okrem poškodenej totiž žiadna iná osoba nepotvrdila dôsledky údajného týrania, ktoré podľa rozsudku okresného súdu malo trvať približne dva a pol roka. Podľa dovolateľa na základe vykonaných dôkazov nebolo možné ustáliť, kedy k údajnému týraniu malo začať dochádzať, pričom na základe nesprávneho právneho záveru o vine došlo k nesprávne použitiu ustanovenia § 208 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, a tým aj k nesprávne vymedzeniu trestnej sadzby. Obvinený trval na tom, že vykonaným dokazovaním nebol skutkový stav zistený tak, aby bolo možné bez dôvodných pochybností povedať, že protiprávne konanie malo trvať dlhší čas.

Záverom zhrnul, že okresný súd nepostupoval správne pri vyslovení viny za trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby a pochybil pri ukladaní trestu, pričom predmetné pochybenia odvolacím súdom neboli odstránené.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku a aby zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 16. januára 2017, sp. zn. 8To/75/2016, a aj ďalšie rozhodnutia, obsahovo nadväzujúce na citované uznesenie, a Krajskému súdu v Košiciach prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného E. X. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Michalovce po úvodnej rekapitulácii priebehu doterajšieho konania a obsahu podaného dovolania konštatovala, že je z neho zrejmé, že obvinený namieta zistený skutkový stav a spôsob, akým súd prvého stupňa a odvolací súd vyhodnotili vykonané dôkazy.

Pripomenula, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ozrejmiac, v čom spočíva podstata dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, prokurátorka zhrnula, že dôvody dovolania uvedené v odseku 1 § 371 Trestného poriadku spočívajú v chybách právnych, nie skutkových, a teda že skutkové okolnosti nie sú predmetom konania o dovolaní. Zdôraznila, že vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred prvostupňovým a druhostupňovým súdom, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky je v konaní o dovolaní zásadne povinný vychádzať z ich skutkových zistení a je nimi viazaný. Nevykonanie dokazovania v rozsahu, ako uviedol dovolateľ, a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, nie je podľa nej možné uplatniť ako dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, považujúc ich zároveň za skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného na vykonaní dôkazov v jeho prospech.

Z uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd zamietol dovolanie obvineného v zmysle § 392 ods. 1 Trestného poriadku, keďže je zrejmé nenaplnenie dôvodov ním uplatneného dovolania.

Výjadrenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Michalovce podané k dovolaniu obvineného a súdom prvého stupňa doručené obvinenému i jeho obhajkyňi, zostalo zo strany dovolateľa (obvineného E. X.), ktorý sa k nemu nevyjadril ani prostredníctvom svojej obhajkyne, bez odozvy.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného

poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného E. X. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať ak:

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi

v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Abstrahujúc hlavné idey dovolania, dovolací súd vyvodil, že vyslovenia naplnenia ním výslovne označených dovolacích dôvodov [uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku], sa obvinený domáhal v podstate z dôvodu, že žalovaného skutku sa nedopustil, a teda konajúce súdy nesprávne vyhodnotili skutkový stav, z dôvodu, že dôkazy boli v prvostupňovom konaní vykonané jednostranne v jeho neprospech a niektoré z nich (konkrétne výsluchy maloletých dcér poškodenej D. T. st. a znalecký posudok znalca z odboru psychológie) aj v rozpore so zákonom, ďalej z dôvodu nenaplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, keďže v konaní nebola preukázaná prítomnosť syndrómu týranej ženy u poškodenej ani narušenie obvyklého spôsobu života poškodenej a existencia nepriaznivých následkov takéhoto prípadného narušenia jej obvyklého spôsobu života pre jej bežný život, a napokon aj z dôvodu nesprávne vymedzeného času spáchania skutku a v nadväznosti na to aj jeho nesprávnej právnej kvalifikácie podľa § 208 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, teda ako páchaného po dlhší čas podľa ustanovenia § 138 písm. b) Trestného zákona, ako aj z dôvodu absencie uvedenia naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona vo výroku prvostupňového rozsudku.

Primárne je na podklade príslušného spisového materiálu žiaduce vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného, vecne zhrnutým vyššie uvedeným spôsobom, uviesť, že s výnimkou tvrdení obvineného o jeho nevine a o nesprávne ustálenom čase spáchania skutku, neboli dovolateľom v predchádzajúcich štádiách konania uplatnené. Preto vo vzťahu k ostatným námietkam obvineného, založeným na tvrdeniach o nezákonnosti výsluchov maloletej D. T. a maloletej C. T., realizovaných v rozpore s § 135 ods. 1 Trestného poriadku bez príbratia psychológa alebo znalca, o nezákonnosti znaleckého posudku vyhotoveného na podklade psychologického vyšetrenia poškodenej D. T. st. bez jej predchádzajúceho poučenia vyžadovaného zákonom a znalcom, do ktorého kompetencie nepatrilo posúdenie prítomnosti syndrómu týranej ženy, o nepreukázaní posttraumatickej stresovej poruchy, a teda prítomnosti syndrómu týranej ženy u poškodenej, ako aj narušenia obvyklého spôsobu života poškodenej a existencie nepriaznivých následkov takéhoto prípadného narušenia jej obvyklého spôsobu života pre jej bežný život, ako aj o absencii uvedenia § 138 písm. b) Trestného zákona vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku, považuje dovolací súd, vzhľadom na ich obsah, za potrebné zdôrazniť, že nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia vyjadrujúcej jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Tomu zodpovedá aj striktné obmedzenie možnosti podať dovolanie jednak vymedzením dovolacích dôvodov a jednak stanovením povinnosti namietat' niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Podľa § 371 ods. 4 prvá veta Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietat' nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej novej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

V prejednávanej veci z obsahu spisového materiálu spoľahlivo vyplýva, že vyššie uvedené dovolacie námietky spočívajúce v spochybňovaní splnenia procesných náležitostí predpísaných pre výsluch

svedkov mladších ako 18 rokov a splnenia procesných náležitostí a odborných predpokladov požadovaných pre podanie znaleckého posudku, a teda samotnej zákonnosti týchto dôkazov (výsluchov maloletých svedkýň a znaleckého posudku) vykonaných súdom prvého stupňa, ako aj v spochybňovaní preukázania syndrómu týranej ženy u poškodenej, narušenia obvyklého spôsobu jej života a existencie nepriaznivých následkov takéhoto narušenia jej obvyklého spôsobu života pre jej bežný život, a tiež vo vytýkaní absencie uvedenia § 138 písm. b) Trestného zákona vo výroku prvostupňového rozsudku, neboli ani v prípravnom konaní, kedy najneskôr v rámci preštudovania vyšetrovacieho spisu mohlo dôjsť k zisteniu skutočností majúcich podľa dovolateľa za následok nezákonnosť namietaných dôkazov (výsluchov maloletých svedkýň a znaleckého posudku), ani v konaní pred súdom prvého stupňa, a to či už na hlavnom pojednávaní, na ktorom po oboznámení namietaného znaleckého posudku a vykonaní ďalších dôkazov mohlo najneskôr dôjsť k záverom o nenaplnení syndrómu týranej ženy u poškodenej, alebo v čase po ňom, a ani následne v odvolacom konaní vznesené, hoci z ich povahy vyplýva, že skutočnosti, na ktorých dovolateľ založil uvedené dovolacie námietky, mu tak, ako ich prezentoval, museli byť známe najneskôr od vyššie uvedených okamihov.

Pre zhrnutie a úplnosť dovolací súd poznamenáva, že z odôvodnení dovolaním napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že vo vzťahu ku svedkyňi D. T. ml. vychádzali konajúce sudy len z jej výpovede z hlavného pojednávania konaného v prítomnosti obvineného a jeho obhajcu JUDr. Miroslava Mydla 25. februára 2016, kedy už menovaná svedkyňa dovŕšila devätnásť rok svojho veku, a teda odhliadnuc od toho, že námietku nezákonnosti jej výpovede nebolo v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku možné v konaní použiť, táto bola navyše založená na výhrade voči dôkazu, ktorý v konaní pred súdom nebol vykonaný, a teda pre rozhodnutie konajúcich súdov ani relevantný.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne maloletej C. T. z prípravného konania, táto bola prečítaná na hlavnom pojednávaní 17. marca 2016, ktoré bolo konané taktiež v prítomnosti obvineného i jeho obhajcu JUDr. Jozefa Fajčáka, pričom v zmysle príslušnej zápisnice z predmetného hlavného pojednávania žiadna z prítomných strán konania, obvineného a jeho obhajcu nevynímajúc, nemala k oboznámenej zápisnici o výsluchu osoby mladšej ako pätnásť rokov pripomienky, pričom tieto neboli dovolateľom vznesené ani neskôr, či už v rámci záverečnej reči alebo odvolacieho konania.

Na druhej strane, je pravdou, že voči osobe znalca z odboru psychológia Mgr. Martina Balka, pribratého do konania za účelom psychologického vyšetrenia poškodenej D. T. st., svedkýň maloletých D. T. ml. a C. T., ako aj maloletého E. X., namietal obvinený už v priebehu prípravného konania a potom v priebehu konania pred súdom prvého stupňa tomuto na vedomie zaslanou fotokópiou sťažnosti na súdneho znalca adresovanej Slovenskej komore znalcov (č. l. 412 - 413 spisu), avšak jeho výhrady vychádzali z presvedčenia o „predpojatosti“ uvedeného znalca, ktorou odôvodňoval aj návrh na vypracovanie nového znaleckého posudku (č. l. 24 - 25 spisu), ktorý bol vyšetrovateľom Policajného zboru vyhodnotený ako neopodstatnený (č. l. 387 - 388 spisu). K sformulovaniu pochybností ohľadom odbornosti do konania pribratého znalca a vysloveniu nedodržania procesných noriem upravujúcich podanie znaleckého posudku pristúpil obvinený až v rámci podaného dovolania, a to aj napriek tomu, že, ako je to zrejmé z jeho výhrad uvádzaných už v priebehu prípravného konania, bol s osobou znalca a ním podaným znaleckým posudkom oboznámený už v prípravnom konaní. Nemožno opomenúť, že obvinený ani prostredníctvom obhajcu nemal k predmetnému znaleckému posudku žiadne pripomienky ani po jeho oboznámení na hlavnom pojednávaní 17. marca 2016. Jeho námietky voči dotknutému znaleckému posudku, vychádzajúcemu z psychologického vyšetrenia poškodenej D. T. st., tak, ako ním boli v dovolaní vecne vymedzené, preto taktiež nespĺňali požiadavku ich predchádzajúceho uplatnenia vyjadrenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Marginálne k tomu dovolací súd poznamenáva, že pre nariadenie vyšetrenia duševného stavu svedka znalcom z odvetvia psychiatrie, ktorého sa dovolateľ svojím mimoriadnym opravným prostriedkom vo vzťahu k poškodenej ex post (bez toho, aby taký návrh uplatnil v predchádzajúcom konaní) domáhal, sa v zmysle § 150 Trestného poriadku vyžaduje existencia dôvodov pre vážne pochybnosti, či u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť závažná, nie je podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať, ktoré v danom prípade u svedkyne poškodenej nevzhladli ani orgány činné v trestnom konaní ani konajúce sudy.

Rovnako, napriek tomu, že dovolateľ v priebehu celého konania zotrvával na tvrdeniach o svojej nevine a nesprávne vyhodnotenom skutkovom stave, súčasťou jeho obhajobnej argumentácie až do podania dovolania nebola konkretizácia týchto tvrdení v tom smere, že u poškodenej nebola preukázaná posttraumatická stresová porucha, a preto nemohla trpieť syndrómom týranej ženy, a že sudy

nevykonali žiadny dôkaz, ktorý by potvrdil narušenie obvyklého spôsobu života poškodenej a jeho nepriaznivé následky pre jej bežný život. Hoci z kontextu podaného dovolania vyplýva, že naposledy uvedené námietky uplatnil obvinený na odôvodnenie záveru o nenaplnení všetkých znakov vyžadovaných zákonom pre právne posúdenie konania, z ktorého bol uznaný za vinného, ako žalovaného trestného činu, teda dôvodu upraveného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, vo vzťahu k pod ktorý subsumovaným námietkam sa nevyžaduje splnenie podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, z ich vecného vymedzenia, ktoré je pre dovolací súd rozhodujúce, je zrejmé, že ich subsumpcia pod označený dovolací dôvod je iba formálna. Uvedené námietky sú celkom očividne skutkového charakteru a nespôsobilé viesť k naplneniu dôvodu dovolania vymedzeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže dovolateľ nimi nenamietal, že skutok, respektíve niektorý z jeho aspektov (v danom prípade skutkom spôsobený následok) tak, ako je vyjadrený v skutkovej vete, nebol správne právne posúdený, ale že nebol preukázaný v konaní vykonanými dôkazmi, čím de facto napadol skutkový záver prijatý ohľadom následkov jeho konania konajúcimi súdmi, spočívajúcimi vo vzbudení strachu a stresu u poškodenej a tým v spôsobení jej utrpenia v takej miere, že bola nútená vyhľadať odbornú pomoc, čo je však ustanovením § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou Trestného poriadku explicitne vylúčené. Preto, napriek tomu, že dovolateľ argumentoval tým, že u poškodenej nebola preukázaná posttraumatická stresová porucha, a teda ani syndróm týranej ženy a utrpenie v zmysle jeho pojmových znakov (ovplyvnenie obvyklého spôsobu života, ktoré netrvá celkom krátky, prechodný čas), na odôvodnenie nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku, v skutočnosti len namietal správnosť zisteného skutku, najmä jeho následku tak, ako bol vyjadrený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, z ktorej je pritom zrejmé, že obvinený fyzickým a psychickým násilím páchaným na poškodenej spôsobmi v nej konkretizovanými v období od septembra 2009 do júla 2012 spôsobil tejto utrpenie v takej miere, že bola nútená vyhľadať odbornú pomoc a napokon s deťmi od obvineného utiecť. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd, nad rámec nevyhnutného, poznamenáva, že je nepochybné, že v skutkovej vete vyjadrené následky konania dovolateľa spĺňajú podmienky pre ich klasifikovanie ako utrpenia poškodenej.

Záverom najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že napriek aktívnej účasti obvineného a jeho obhajcu na úkonoch prípravného konania a ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní dovolateľ ani jeho obhajca nevzniesli v úvode tejto časti rozhodnutia vymedzené námietky, ktoré bez subsumpcie pod konkrétny z označených dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) či písm. i) Trestného poriadku dovolateľ uplatnil v podanom dovolaní, a to ani počas vykonávania dovolaní namietaných dôkazov na hlavnom pojednávaní ani bezprostredne po ňom, pričom na dovolateľom tvrdené nedostatky daných dôkazov a prvostupňového rozhodnutia nepoukázali ani obvinený ani jeho obhajca ani v záverečnej reči rovnako ako ani v dôvodoch podaného odvolania.

Z tohto dôvodu uvedené námietky obvineného nemôžu byť použité ako podklad pre splnenie žiadneho z dovolacích dôvodov, ku ktorým či už formálne alebo materiálne smerujú. To znamená, že v dovolacom konaní obvinený s ohľadom na znenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemohol účinne uplatniť vyššie uvedeným spôsobom obsahovo vymedzené výhrady voči výsluchom maloletých svedkýň a dotknutému znaleckému posudku smerujúce k naplneniu dôvodu dovolania vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale ani námietky formálne síce vznesené na podporu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale v skutočnosti sledujúce požiadavku na preskúmanie správnosti a úplnosti skutkových záverov súdov nižších stupňov ohľadom následkov spôsobených žalovaným skutkom.

Pokiaľ ide o ostatné námietky obvineného, založené na tvrdeniach, že žalovaného skutku sa nedopustil, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili skutkový stav, že nesprávne vymedzili čas, v ktorom malo dochádzať k týraniu poškodenej, a že nesprávne použili ustanovenie § 208 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, tieto svojím obsahom zodpovedajú výhradám obvineného realizovaným v priebehu konania pred súdom, a teda spĺňajú podmienky vyžadované ustanovením § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Navyše, výhrada nesprávneho použitia uvedených ustanovení Trestného zákona svojou povahou korešponduje s dôvodom dovolania predpokladaným ustanovením § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorého uplatnenie v dovolacom konaní nie je viazané na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Dovolací súd preto v

ďalšej časti pristúpil k posúdeniu dôvodnosti týchto námietok obvineného, pričom oboznámením sa s obsahom predloženého spisu zistil nasledovné skutočnosti:

Z uvedeného výpočtu námietok je, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania), zrejmé, že žiadna z nich nie je relevantná z hľadiska naplnenia obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Ani jedna z nich totiž v skutočnosti nie je výhradou, ktorá by reálne smerovala voči zákonnosti niektorého z vykonaných dôkazov alebo napádala porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa prevažne skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd už na tomto mieste konštatovať, že v prejednávanej veci dovolací dôvod uplatnený obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol naplnený.

Ako to už najvyšší súd naznačil, z povahy veci vyplýva, že z hľadiska naplnenia druhého, obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu, t.j. dovolacieho dôvodu vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, mohol posúdiť len námietku obvineného smerujúcu voči právnemu kvalifikovaniu skutku posúdeného v zmysle § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby aj podľa ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia Trestného zákona ako spáchaného závažnejším spôsobom konania, t.j. ako páchaného po dlhší čas [§ 138 písm. b) Trestného zákona]. Ustanovenie § 208 ods. 2 písm. d) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona totiž ako jediné zo zákonných ustanovení, ktorých porušenie, respektíve nerešpektovanie bolo dovolateľom vytýkané, majú povahu hmotnoprávných ustanovení.

Odhliadnuc od skutočnosti, že vo vzťahu k vymedzeniu času skutku obvinený prostredníctvom odôvodnenia dovolania napadol nielen právne posúdenie tohto znaku ako osobitného kvalifikačného pojmu, podmieňujúceho použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty dotknutého trestného činu, ale aj samotnú správnosť skutkových zistení tvoriacich časové vymedzenie skutku, dovolací súd, vždy (s výnimkou dovolania ministra spravodlivosti podaného z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) viazaný konečnými skutkovými zisteniami a oprávnený posudzovať len, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona, sa na podklade dôvodu dovolania uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zaoberal uvedenou námietkou dovolateľa len z hľadiska toho, či v skutkovej vete vymedzené obdobie, počas ktorého sa dovolateľ dopúšťal v nej špecifikovaného konania, odôvodňuje subsumpciu jeho konania pod kvalifikačný znak „páchal po dlhší čas.“

K tomu dovolací súd v prvom rade považuje za žiaduce uviesť nasledovné. Dĺžku časového úseku, ktorý je možné považovať za dlhšiu dobu v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona, je potrebné posudzovať predovšetkým na základe intenzity konania obvineného a závažnosti trestného činu. O vysokej miere závažnosti prejednávaneho trestného činu svedčí trestná sadzba v jeho základnej skutkovej podstate, ktorá je určená rozpätím tri až osem rokov a vyjadruje tak výrazný záujem spoločnosti na ochrane dotknutej osoby, v tomto prípade družky pred bitím, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním a vyvolávaním strachu a stresu zo strany dovolateľa. V posudzovanej veci bol skutok páchaný v období od septembra 2009 do júla 2012, teda po dobu takmer troch rokov, čo treba aj s ohľadom na v skutkovej vete vyjadrenú frekvenciu ("sústavne") a intenzitu ("kopanie do rôznych častí tela, vulgárne nadávanie, vyhrážanie") jednotlivých útokov nepochybne kvalifikovať ako trvajúci po dlhší čas.

Z uvedeného je zrejmé, že vymedzenie času skutku v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedá kvalifikačnému znaku „po dlhší čas,“ a preto musel dovolací súd konštatovať, že konanie dovolateľa bolo s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona správne právne posúdené podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona.

Na základe konštatovaného nemohol dovolací súd považovať za daný ani dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Napriek tomu, že ostatným chybám (spočívajúcim v nesprávne ustálenom čase spáchania skutku, v

nesprávnom vyhodnotení vykonaných dôkazov a vo vyslovení viny obvineného aj napriek tomu, že sa skutku nedopustil), vytykaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, nezodpovedá ani jeden z dovolateľom označených dôvodov dovolania [§ 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku], Najvyšší súd Slovenskej republiky, majúc na zreteli stabilnú judikatúru (R 120/2012), pristúpil k preskúmaniu, či uvedeným výhradám, vecne špecifikovaným dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, by pri ich správnej právnej kvalifikácii zodpovedal iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ten, ktorý obvinený označil.

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok vyčítajúcim súdom nesprávne vymedzenie času spáchania skutku, nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a v konečnom dôsledku aj samotný záver o vine obvineného, ktorých podstatný obsah dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia a ktoré, tak ako ich najvyšší súd zhrnul vyššie, smerujú voči hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa, voči odôvodneniu ich skutkových záverov, a teda, hoci v explicitnom vyjadrení len vo vzťahu k času spáchania skutku, v konečnom dôsledku aj voči ustáleniu skutku ako takého, je totiž zrejme, že predmetné výhrady obvineného sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu ako celku a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Z podstaty týchto námietok dovolateľa vyplýva, že pokiaľ tento napáda spôsob, akým konajúce súdy vyjadrili svoje skutkové a právne závery v odôvodnení svojich rozhodnutí, spôsob, akým vyhodnotili na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy, a napokon aj ustálenie skutkového záveru, že v súdom vymedzenom čase na súdom špecifikovanom mieste spôsobmi vyjadrenými v skutkovej vete výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa fyzicky i slovne napádal poškodenú, je očividné, že v danom prípade ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce jednak proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, ale aj proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili.

V kontexte uvedených zistení považuje najvyšší súd za žiaduce pripomenúť, že tak, ako pre zisťovanie skutkového stavu veci, aj pre samotné hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenaplnia žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol predmetným námietkam obvineného priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie či už rozsahu alebo, v danom prípade najmä, výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúce ustálenie tak času spáchania skutku, ako aj priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Zároveň sa k vyššie vymedzeným námietkam obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Námietky obvineného k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenaplnia žiaden dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného

poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Napokon, dôvodná nebola ani výhrada obvineného smerujúca voči absencii reakcie odvolacieho súdu na ním v odvolaní uplatnenú námietku nesprávneho vymedzenia času, v ktorom malo dochádzať k týraniam poškodenej. Odvolací súd totiž na strane 4 odôvodnenia svojho rozhodnutia vo vzťahu k predmetnej námietke obvineného uviedol, že „[...] Ani krajský súd neuveril obhajobe obžalovaného, že poškodenej nikdy úmyselne nespôsobil viditeľné zranenia a netýral ju dlhodobo a v tejto súvislosti poukazuje na zhodné priame výpovede poškodenej a svedkýň D. T. ml. a maloletej C. T., ktoré sú podporené závermi znaleckých posudkov, lekáarskymi správami a výpoveďami ďalších nepriamych svedkov udalostí v rodine. [...] Krajský súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mal vypustiť zo skutku dobu týrania poškodenej od marca do júna 2010, kedy mala byť s ich chorým synom v J. v nemocnici [...]. Krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené ani podmienky na prekvalifikovanie konania obžalovaného podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v zmysle odvolacieho návrhu obžalovaného, pretože podľa ustálenej súdnej praxe sa za týranie po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona rozumie doba nad šesť mesiacov, pričom v tomto prípade preukázateľne dochádzalo v žalovanom období k intenzívnemu týraniam poškodenej po omnoho dlhší čas ako šesť mesiacov, a to bez ohľadu na nepodstatné krátke prerušenia, ktoré ani neboli spôsobené dobrovoľným upustením obžalovaného od svojho protiprávneho konania.“ Citovaná časť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu tak celkom zjavne v rozpore s tvrdeniami obvineného svedčí o tom, že odvolací súd sa dostatočným a potrebám trestného konania adekvátnym spôsobom vysporiadal s ním uplatnenou odvolacou námietkou, napádajúcou správnosť vymedzenia času spáchania skutku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.